

Wachten op de bus naar Nyahururu

Reisverslag Kenia 11-28 november 2014 (Oscar Griffioen)

Beste mensen en lieve vrienden,

Zoals gebruikelijk weer een kort verslag na een "zendingsreis". Ik was in Kenia, als ik het goed heb, voor de zesde keer, op uitnodiging van pastor Nikolay in Rusland en pastor Kim, de Koreaanse zending in Kenia, om weer naar Nairobi te komen. Ten eerste voor de Bijbelschool en daarnaast voor een leidersconferentie en een aantal bezoeken aan verschillende kerken buiten de hoofdstad. Zowel Nikolay (via Moskou en Dubai) uit PerwoUralsk als ik kwamen dinsdagavond 11 november rond half 9 in Nairobi aan. Nikolay vertrok vrijdag de 21e weer en ik een week later, op 28 november.

1. Bijbelschool

Na de leidersconferentie (daar straks wat meer over) heeft Nikolay één week

Les geven op de Bijbelschool in Nairobi

lesgegeven (welke ik simultaan mocht vertalen vanuit het Russisch naar het Engels) over de Doctrine van de Bijbel als Gods Woord. In die week heb ik in de

Op de evenaar op weg naar Nyahururu

middagen 2 uur lesgeven over de mij toegewezen onderwerpen voor twee weken: Discipelschap, Introductie tot Counselling en Geestelijke Disciplines. De laatste week, na Nikolay's vertrek, heb ik van maandag tot en met donderdag de hele dag les gegeven. En uiteraard,

wegens de omvang van deze onderwerpen, kwam ik tijd te kort om alles te doen wat voorbereid was. (Maar goed, toch beter zo, dan dat je na één week jezelf gaat afvragen wat je verder nog kan vertellen.)

Preken in Kimani (Mount Kilamijaro)

Deze maand (het bijbelschool programma is in april, augustus en november/ december over een periode van 3 jaar) waren er 27 studenten. Sommigen van dichtbij, anderen uit Tanzania, Congo en Oeganda. De studenten hebben allemaal (uiteraard) een verschillende achtergrond: Niet alleen qua land, cultuur, voormalige godsdienst, denominatie maar vooral ook aangaande de tijd dat men christen is en of men al dan niet al "in de bediening staat". Sommigen zijn pas een aantal maanden christen, anderen zijn al voor jaren voorganger of dienstbaar in één of meerdere gemeenten. Steeds een uitdaging om met wijsheid voor alle "niveaus" begrijpelijk en praktisch les te geven.

Voor mij voelde het weer als het Missionary Training Center in Rusland, toen we daar woonden en werkten en optrokken met een groep studenten. Niet alleen tijdens lessen maar juist ook daarbuiten.

Blij ben ik en God dankbaar om te zien dat je mensen aan het denken mag zetten, uit mag dagen en aanmoedigen om niet

alleen in Jezus te geloven en de Bijbel te lezen, maar juist ook te doen....

2. Mission trips

Kim wil altijd dat we zoveel mogelijk productief zijn en daarmee ook in de weekenden beschikbaar zijn om te preken, seminars te verzorgen of kerken/gemeenten te bezoeken.

Het eerste weekend gingen Nikolay en ik met Kim naar het zuiden naar het gebied van de Masaai stam in de buurt van Mount Kilamijaro, tegen de grens van Tanzania. Zaterdag 15 november was het heen en de volgende dag weer terug. We brachten een bezoek aan een gemeente in het stadje Kimani, zo'n 230 km van Nairobi. Naast de dienst op zondag, werd ervan ons verwacht een steentje bij te dragen bij de jaarlijkse evangelisatie-actie in de stad. Geweldig om te zien dat er zoveel mensen af komen op het vele geluid van muziek, dans en de verkondiging van het Evangelie van Jezus.

Preken op de Evangelisatie-meeting met Nikolay (l)

Nadat Nikolay vrijdag op het vliegveld was afgezet, vertrok Kim met mij uit Nairobi op zaterdag de 22e in de loop van de morgen. Ditmaal bezochten we een kleine kerk/gemeente in het gebied van Mount Kenia (ten noord-westen van de hoofdstad). Ook dit was weer uren rijden over de slecht geasfalteerde wegen. En na een korte overnachting in het stadje met

de wonderbaarlijke naam "Nyahururu" gingen we zondagmorgen verder over "wegen" zónder asfalt... Anderhalf uur later kwamen we aan bij de christenen in een kerk in Shamara in de bergen (zo'n 210 km van Nairobi).

"Weg" naar Shamara...

Bijzonder om te zien dat mensen, vooral kinderen, raar op kijken van mijn vreemde huidskleur... Mensen uit het buitenland komen hier duidelijk niet vaak.

Na de dienst, waar zowel Kim als ik moesten preken, was het een verplichting om te blijven eten bij de pastor van de gemeente: gastvrijheid moet je proeven! Onder het eten begon het te regenen (deze keer deed deze periode van het regenseizoen, zijn naam eer aan, want Nederland was er af en toe niets bij!) en dat gaf Kim en mij een beetje de kriebels: wanneer het hard en lang regent, is alles binnen een kwartier een modderpoel en wordt de rode aarde veranderd in spekgladde klei. Gelukkig regende het niet lang hard, maar toch gingen we meer glijdend dan rijdende met de remmende auto de bergweg af... Wanneer je eenmaal de weg afglijdt de berm in, kom je er zonder hulp (maar verder reed er niemand...!) niet meer uit. Godzijdank, ging alles goed en heeft Kim na 20 jaar wonen en werken in Kenia als zendeling ervaring hoe je ook tijdens hevige regenval moet rijden.

NB. Overigens passeerden we hier de evenaar (equator). En het is écht waar:

wanneer je water uit een gaatje onderin een bakje laat lopen, draait het tegen de klok in ten zuiden van de evenaar en met de klok mee ten noorden (dat gebeurt al zichtbaar zo'n 10 meter van de evenaar vandaan). Op de evenaar zelf loopt het water door het gaatje onderin het bakje weg zonder te draaien, en staat het dus stil. Zoiets leer je op school van een Nederlandse leraar en leer je het als een feit voor een cijfer op je rapport. Geloven doe ik sommige dingen pas wanneer ik het zie... (Dat heet "dwaas", geloof ik.)

3. Conferentie leiders Oost-Afrika

Van woensdag 12 tot vrijdag 14 november (dus meteen na aankomst in Kenia) waren Nikolay en ik gastsprekers op de tweejaarlijkse conferentie in Nairobi voor gemeenteliders uit Oost-Afrika. Er waren onder andere deelnemers uit Kenia, Tanzania, Oeganda, Burundi, Congo en Zuid Afrika.

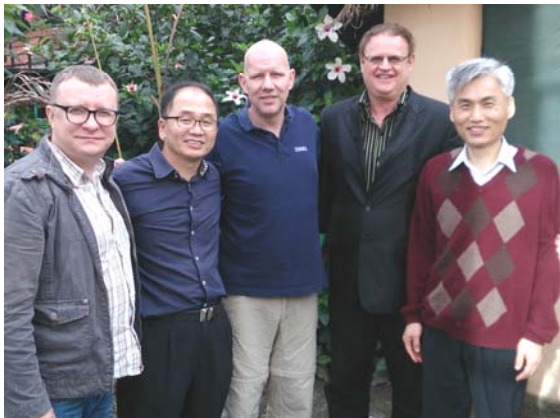

Spreken op de leidersconferentie

Het doel van deze conferenties is, elkaar te ontmoeten, bemoedigen en vooral te horen wat God aan het doen is in de verschillende gebieden, in de betrokken landen en onder verschillende stammen van de bevolking? En ook: wat ziet men in eigen land gebeuren, zowel sociaal, politiek als geestelijk en hoe kunnen we elkaar helpen daarop goed en effectief te participeren vanuit de lokale kerk/gemeente en welke steun hebben we daarin van elkaar nodig?

Goed verhaal... (moet je lezen!)

Nikolay (met mij als vertaler + nog iemand die mij vertaalde naar het Swahili, dus we stonden weer met z'n drieën op een rij!) en ik moesten twee keer spreken. Daarnaast sprak nog een Koreaanse Amerikaan (Tom Yang) en een gastspreker uit Zuid Afrika. Deze man heette "pastor Ronnie". Ik vond het een aardige kerel, maar het viel Nikolay, Tom en mij wel op dat hij zo gigantisch veel praatte. Zijn preek hield niet op na de conferentie. Hij

Met (v.l.n.r.) Nikolay, Kim, Ronnie en Tom

bleef maar praten. Het was niet vervelend, integendeel, het was goed. Alleen veel... héél veel. Toen hij mij een paar keer wat vroeg en ik wilde antwoord geven (ik haalde even adem voor ik mijn mond opendeed) begon hij al zelf met het antwoord... Sommige mensen hebben geen gave om te spreken, zij zijn het spreken zélf geworden; ze hebben zogezegd geen mond, maar zijn het geheel en al...! Als hij met zijn mond kon lopen, liep Ronnie dagelijks minstens drie keer de marathon....

Toen hij op donderdag, de dag voor het einde van de conferentie al weer terug vloog naar Zuid Afrika, hoorden we van Kim het verhaal over hem: Ronnie is geboren met een spraakgebrek. Het enige geluid dat hij maken kon, was een soort gekreun wegens spastische bewegingen van zijn kaak en tong. Toen hij 18 was, hoorde hij over Jezus en begon de Bijbel te lezen en kwam tot geloof. Hij ervoer dat God zei dat hij een Bijbelschool moest gaan doen in Kaapstad, zo'n paar 100 km van zijn huis. Omdat hij niet praten kon - raar met zijn hoofd bewegen en onverstanebare geluiden maken was alles wat hij kon - dacht iedereen op die Bijbelschool dat hij "niet goed" was en werd er geen

aandacht aan hem geschonken. Het enige wat hij deed was lessen volgen en tijd doorbrengen in de bibliotheek om te studeren. Verder was hij alleen. (Ontzettende leuke en vriendelijke bijbelschool lijkt mij dat trouwens...?!) Hij haalde goede cijfers en hij kwam zo succesvol alle jaren door. Ronnie moest net als iedereen in het vierde jaar een preek houden om zo afsluitend zijn diploma te kunnen halen. Hij bereidde alles voor op papier en hoopte dat hij gratie zou krijgen en dat de preek op papier genoeg was. Helaas moest hij net als elke andere student van die Bijbelschool in de laatste week in het auditorium voor alle leraren en de studenten van de gehele school zijn preek voordragen.

Gesprek met Tom en Ronnie (Ronnie praat...)

Toen hij aan de beurt was, kon hij de eerste seconden niets anders doen dan het gewoontelijke geluid (wat hij al die jaren zo min mogelijk had proberen te maken om zoveel mogelijk elke vorm van aandacht te vermijden) voortbrengen. De zaal moet gegniffeld hebben, zo niet smalend hebben gelachen, tot God ingreep en deze spastische tong veranderde in een "pen van een vaardig schrijver" (Ps.45:1) en Ronnie zijn preek met kracht bracht.

Sinds dat moment, sinds zijn 23ste, spreekt hij als geen ander het Evangelie en geeft hij les en preekt hij in gemeenten van verschillende denominaties in Zuid Afrika, Zimbabwe, Rwanda, Kenia en andere landen op dat continent.

Ik heb zelf zijn preken op deze conferentie gehoord en nu Kim achteraf dit verhaal over hem aan ons vertelde, mag deze Ronnie van mij praten, preken, onderwijzen, zoveel hij wil en denkt dat God van hem vraagt. Ja, desnoods geeft hij gewoon zelf antwoord op de vragen die hij aan mij stelt!

Ik vond het een voorrecht om hem te ontmoeten, te leren kennen en door God via Kims verhaal over het wonder in Ronnie's leven weer eens op de vingers getikt te worden: oordeel niet naar wat voor ogen is (wat je ziet) noch wat je hoort... Daarnaast: doe wat je gelooft dat Jezus van je vraagt. Ga inderdaad dus gewoon leren preken op een Bijbelschool ook als je niet kan praten... Jouw en mijn probleem, crisis en tekortkoming kan dus blijkbaar vandaag de dag nog steeds door God worden gebruikt. Hij kan en wil Zijn macht en zorg laten zien in alle "Ronnie's" die door anderen geen blik waardig worden gekeurd: stommen kunnen spreken en de "pratERS" kunnen dan alleen maar in ontzag zwijgen!

4 Relaties

Het was weer goed om tezamen te zijn, te bouwen aan de vriendschap en samen te werken om dienstbaar te zijn aan verschillende kerken, leiders en individuele christen (de studenten) en daarnaast biddend plannen te maken voor de toekomst.

Nikolay

De vriendschap met Nikolay is opbouwend en bemoedigend voor mij. Zijn ervaring en passie voor de Bijbel en de opbouw van lokale gemeenten helpt mij. Het samenwerken (gezamenlijk les geven, maar juist het vertalen van hem) is geen last maar geeft veel voldoening. We vullen elkaar aan en voelen elkaar goed aan en hebben daarom maar een half woord nodig. Dat is ideaal vertalen, kan ik zeggen. Ook de waardering van de gemeente in PeroUralsk blijkt voor een derde jaar op rij uit het financieel mogelijk maken van de reis naar Nairobi voor mij. Ik ben hem en de gemeente daar erg dankbaar voor.

Kim en bishop Maukwi in Shamara

Kim

Kim en zijn gezin zijn steeds gastvrij in het ruimte geven op zijn "landgoed": het beschikbaar stellen van een eigen kamer, het verzorgen van de maaltijden, de mogelijkheid en ruimte om les te geven en te spreken op de conferentie en het gezamenlijk bezoeken van gemeenten in de regio. Hier spreekt voor mij vertrouwen uit en vriendschap. Voor hem zijn we een steun, zodat hij niet alleen hoeft les te geven, maar voor ons is het een voorrecht om zo van dienst te mogen en kunnen zijn.

Thuisgemeente en gezin

Naast deze individuele mensen, ben ik eveneens dankbaar voor de thuisgemeente, Zout & Licht Hilversum, die mij de ruimte en de mogelijkheid gaf om voor dit keer voor zo'n lange periode weg te zijn uit haar midden. Het geeft aan dat zij goed zonder mij kan en ik ben blij met de trouwe en lieve leden waaruit zij bestaat: Zij laten zien dat gemeente zijn iets is wat je uitsluitend alleen maar samen kunt doen!

Ook dank aan Anneke en de kinderen, dat kort na zo'n drukke verhuizing en verbouwing van het woongedeelte van de "pastorie" van het Elim-gebouw aan de

Oude Enghweg, ik weg kon en mocht om elders tot zegen te mogen zijn.

Plannen

1) Eind *januari* zal ik, "zo de Heer wil", les geven op de Bijbelschool in PerwoUralsk. De planning is dat ik een dag of vijf daar ben.

2) In de tweede helft van *februari* zal Nikolay, of misschien Alexei uit PerwoUralsk ons in Nederland voor de tweede keer bezoeken. Oa. voor het spreken in een Russisch-Nederlandse dienst. (Dit zal dan de derde dienst zijn die we met name voor de Russisch-sprekende organiseren vanuit Zout & Licht Hilversum). Wanneer dat zal zijn, laten we zo spoedig mogelijk aan u weten.

3) Eind *maart* zal er een zendingsconferentie zijn in PerwoUralsk en daar zijn zowel Kim en ik voor uitgenodigd.

Dank voor uw belangstelling en dank u bovenal voor uw partnerschap in deze reizen en activiteiten: dank voor de onmisbare steun van gebed en praktische, financiële hulp. Zoals we altijd schrijven, is dit werk zonder een gezonde achterban die meeleeft en meebid, niet mogelijk! Mocht u vragen en/of opmerkingen

hebben dan hoor ik dat graag. Mocht u meer informatie willen over het specifieke werk in Rusland, neem dan gewoon even contact met ons op:

dogriffioen@gmail.com en/of per telefoon 06 - 1875 2276.

Hartelijke groet en Gods zegen,

Oscar Griffioen

PS. Uiteraard kunnen we elk gebed maar ook elke financiële gift voor het zendingswerk in Rusland en onze betrokkenheid bij het werk in Kenia erg goed gebruiken. Uw gift (eenmalig of als vaste sponsor) is van harte welkom via gemeente Zout & Licht Hilversum **IBAN: NL88INGB0687417260** onder vermelding van "Rusland" of "Kenia".

Hartelijk dank!

Studenten Bijbelschool Nairobi, november 2014

